

lomást tett. Elmondta, hogy gazdája, Lévai Gyula gabonarakárát egy év óta állandóan fosztogatta. Éjszaka, álkulcsal nyitotta ki a raktárt s csaknem minden nap hazavitt egy zsák búzát. A hiányt nem vették észre, mert állandóan nagymennyiségű gabona volt a raktárban.

A rendőrség ezután elment Zsiros Mihály lakására, ahol egész magtárt találtak. 18—20 zsákra való búzát, száz darab zsákot s más egyéb holmit foglaltak le, melyek mind Lévai Gyulától kerültek hozzá. A nyomozást kiterjeszti a rendőrség más irányba is, mert Zsiros Mihály szelevényi születésű s nem lehetetlen, hogy ott is sok gabonaneműt adott már el. De gyanítja a rendőrség azt is, hogy a legutóbb Csongrádon elkövetett betörések tettese szintén Zsiros Mihály. A tolvaj kocsit letartóztatta a rendőrség s a vizsgálat befejezése után átadják a szegedi kir. ügyészségnek.

A csongrádmegyei múzeum újabb műtárgyai.

Dugonics András és Horváth Mihály arcképe. — 103 éves éke. — Szegvár község adománya.

Ismét több értékes emléktárggyal gyarapodott rohamosan fejlődő múzeumunk. Csak nem rég adtunk hírt arról, hogy Kossuth Ferenc boldogult atyja hagyatékából két értékes tárgyat ajándékoztak a múzeumnak, most ismét két kiváló férfi emléktárgyával gazdagodott ereklje tárunk.

Bécssi Sándor szegvári főjegyző ur ki rokona Dugonics Andrásnak a híres írónak, egy régebbi ígértét beváltandó átadta Csallány Gábornak, Dugonicsnak egy 1808 15 évekből származó festett képét, amely Dugonics András tulajdona volt. Ugyancsak átadta Dugonics Teréz egyik arcképének reproductióját, amely a gyönyörű asszonyt élethűen ábrázolja.

A másik adomány Horváth Mihálynak egy fényképe abból az időből a mikor amnesztiát kapván Svájból haza jött. E kép Kőrrei Ferenc esperes birtokában volt a ki Horváth Mihálynak jó barátja volt, s aki a szabadságharc lezajlása után a halálra ítélt s így bujdosni kénytelen Horváth Mihályt lakásán rejtgette, a miért Haynau őt is elfogatta s el is záratta. E képet Földvári Mihály szegvári egyházi ajándékozta a múzeumnak, aki még kilátásba helyezte hogy több értékes tárgyat fog a múzeumnak adományozni.

Néprajzi szempontból igen ritka tárgyat, egy több mint 100 éves fa ekét kutattott fel Csallány Gábor, amelyet Csák Máté dónáti gazdálkodó a múzeumnak adományozott. A teljesen fából való ekére már nem sokan emlékeznek, annál kevesebben vannak akik ilyenről szántottak, sőt ritka helyen maradt meg s ezért csak dicséret illeti Csák Mátét, hogy a családjában fiúról fiúra szálló ekét nem tüzelte fel, — mint a hogy a legöbben cselekedtek, hanem megőrizte s a szentesi múzeumnak adományozta, ahol az a néprajzi osztály egyik legérdekesebb darabja. — Szegvár község, Csallány Gábor a múzeum igazgatója megkeresésére több tárgyat ajándékozott a múzeumnak, legtöbbször régi időből való büntető eszköz. Ezek között a legérdekesebb egy régi deres és egy faloda, előbbin az elíteltet vesszőzték meg, utóbbin pedig a bűnös nyakára és két karjára szorították és így állították a hengere.

Kirabolt vonat.

Revolveres merénylők.

Megdöbbenően vakmerő gaztettet követtek el tegnap Kábadán, ahol parasztruhába öltözött férfiak kiraboltak egy vonatot. Tegnap éjjel az a személyvonat, amely Debrecen felől Nagyváradra hajnalban érkezik, Kaba állomáson pár percet állt. A vonaton nem sejtette seaki, hogy az idő alatt amíg a vonat Kaba állomáson állt, milyen gaztett történt. A vonat azon részénél ugyanis, ahol a mozgóposta van, a vasuti állomással ellenkező oldalon egy parasztszekér állott meg. Körülbelül hat parasztember ült rajta. Egyiköjűk egy nagy, hatalmas termetű, széles vállu ember, felugrott a postakocsiba és revolvert szegzett a fékezőre, aki a kocsiban volt.

— Meg ne mozdulj! — kiáltott rá — mert lelőlek!

A fékező halálos félelmében mozdulni se tudott. A következő pillanatban négy parasztember szintén felkapaszkodott a kocsiba és rohamos síelséggel leadogatta annak az embernek, aki a szekérben marad, a postakocsi össze csomagjait, értéktárgyait. A szekér egészen megtelt csomagokkal.

A fékező tehetetlenül nézte a rablást, de szólni nem mert, mivel állandóan revolverrel fenyegette a rablót. Tehetetlenül nézte azt is, hogy a parasztszekér a rablott holmival gyorsan elhajtott.

A revolveres rabló ott maradt a kocsin és állandóan revolvert szegzett a fékező mellé azért, hogy a vészféket meg ne húzhassa és a vonatot meg ne állíthassa. Így tartott ez a rémséges, irtózatos helyzet egész Püspökladányig. Püspökladányon túl a vonat még ment az első órházig, ott azután a revolveres rabló leugrott a vonatról és mihamar eltűnt az éjszaka sötétjében.

A rabló tehát egy nagy területen át megakadályozta azt, hogy társait üldözhesék. Amint a rabló leugrott a vonatról, a fékező rögtön megállította a vonatot és értesítették a rablásról a püspökladányi, majd a kabai állomásokat, illetve a püspökladányi csendőrséget, amely óriási apparátussal fogott hozzá a rablók üldözéséhez, de mindez ideig a rablóknak semmi nyoma sincs.

Halálos szerelem.

A vásárhelyi tragédia törvény előtt.

Egy sápadt arcú fiatal ember állott a szegedi törvényszék bírái előtt. Shébor Oszkár erdősnövendéket vont a felelőségre a törvényszék azért

mert Mihó Mariskát Hódmezővásárhelyen agyonlőtte. Annak idején megtuk ezt a megrázó tragédiát. A fiatal szerelem ott kezdődött, hogy Shébor Oszkár a hódmezővásárhelyi iskolában járván, ellátáson Kiss István nyugalmazott tanító házában látott ennek nővére, özvegy Mihóné s az özvegy leánykája, Mihó Mariska.

A fiatalok gyengéd vonalonnal viselkedtek egymás iránt, ami évek alatt szerelemmé fejlődött közöttük. Körülbelül majd egykorúak voltak, a leányka alig egy évvel fiatalabb Shébor Oszkárnál.

A fiatal ember a mult tanév végén érettségizett s elment erdősnövendéknek. Válás előtt abban állapodtak meg, hogy várnak egymásra, egymáséi lesznek. A leány azonban szerelmese távozása után férjhez avarták adni — másához. Ezért történt a dráma. Meggyeztek abban, hogy együtt halnak.

Az utolsó éjszakát Shébor Oszkár a szállodában, ahol lakott, vigaa mulatozva töltötte ismerőseivel, akik hajnal felé haza széledtek. Ekkor Shébor Oszkár is fölkerelkedett, kiment az utcára, hol a szomszédos Kiss Inre-féle porta kapujában várt rá Mihó Mariska.

Beosontak a ház kertjébe, ott leültek a padra s bucsuzva egymástól, elhatározásukat itt végrehajtották. Shébor Oszkár forgópisztolyát a leány kebléhez szorította s egy golyóval kioltotta életét. Erre ön magának szegte a fegyvert és súlyos sebbel dőlt a pad mellé hol szerelmese már életpenül fekvődt. Shébor a kórházba szállították, hol azóta felgyógyult és ma emberölés büntetével vádolva állott a szegedi törvényszék előtt. A vádlott szomorúan adta elő:

— Benső viszonyban voltam Mihó Mariskával. — Nagyon szerettük egymást, együtt megállapodtunk, hogy ha nem lehetünk egymáséi, együtt öngyilkosok leszünk. Mariska később levelet írt nekem, — hogy másához akarják feleségül adni. Ebben a levélben felszólított, hogy halljunk meg együtt. Lőjjem agyon először őt, azután magamat. Együtt akartunk halni. Next sikerült, nemem nem.

A törvényszék ezután a vádlott apját hallgatta ki, aki fiát gyenge elméjűnek jellemezte és azt mondta, hogy 6 éves korában nyavalyatörős volt. A védő, erre indítványozta, hogy vizsgáltassák meg a vádlott elméleti állapotát és állapítsák meg, vajjon nem szenved-e hisztériában. Erre vonatkozóan kéri kezelő orvosának, szüleinek és összes tanárainak a kihallgatását. A bíróság helyt adott a védő előterjesztésének és a kért körülményekre vonatkozóan kiegészíteti a vizsgálatot, ezért a tárgyalást elnapolta.